

Анотроф

СЕКРЕТНО

КАЛИНА ПАСКАЛЕВА

ИСТИНИТЕ, ЗА КОИТО
МЪЛЧИМ

Калина Паскалева
СЕКРЕТНО

© Калина Паскалева, *автор*, 2018

© Биляна Славкова, *дизайн на корицата*, 2018

© Иван Ерменков, *снимка на корицата*, 2018

© *Апостроф* – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2018

ISBN 978-954-2962-61-8

СЕКРЕТНО

КАЛИНА ПАСКАЛЕВА

Апостроф

София, 2018

Послание

По последни данни всяка четвърта жена в България страда от домашно насилие. Огромен е броят на момичетата, които са починали вследствие на побой от мъжете или гаджетата си. Не по-малко са и изнасилените. По стара традиция в нашенските семейства, ако мъжът не пие вечер ракия със салата пред телевизора по време на мач и не пошляпва своята любима, той не е истински мъжага. Може би е джендър – онова понятие, което хората не разбраха добре и интерпретираха по свой си начин. Разбира се, неправилен.

Още от комунистическата епоха в съзнанието на българина като тумор живеят няколко теми табу. Една от тях е домашното насилие. Жените, бити и малтретирани психически, се страхуват да разказват за проблемите си вкъщи. Срамуват се да ги споделят, защото останалите ще ги осъдят – главата на семейството е мъжът и той винаги е прав. Дори когато посяга, защото е хубаво жената да си знае мястото и да не се обаждат. И

това разбиране е една невероятна глупост, която не може да се изкорени от мисленето на нашите мили сънародници – особено тези, които са минали 50-те години, още тъгуват по комунистическия режим и с радост се товарят безплатно по автобусите за Бузлуджа, за да мятат гъобеци на Горан Брегович например. Същите тези са изключително доволни от решението на Конституционния съд за Истанбулската конвенция за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие – според съдиите тя противоречи на българската Конституция. За жалост голяма част от българското население изобщо не е разбрало правилно превода и значението на Конвенцията. Първо, защото не обича да чете дълги текстове, особено на чужд език. И второ, защото е по-лесно да се скрие зад нечие мнение и шумно да го подкрепя. Основното в Истанбулската конвенция е рамкирането на наказанието срещу насилието върху жени:

Глава 1 – Цели, дефиниции, равенство и недискриминация, общи задължения

Член 1 – Цели на Конвенцията

1. Настоящата Конвенция има следните цели:

а/ да защитава жените от всички форми на насилие и да предотвратява, преследва и премахва насилието над жени и домашното насилие;

б/ да допринася за премахването на всички форми на дискриминация срещу жени и да насърчава действителна равнопоставеност между жените и мъжете, включително чрез овластяване на жените;

в/ да създаде цялостна рамка, политики и мерки за защита и помощ от всички жертви на насилието над жени и домашното насилие;

г/ да насърчава международното сътрудничество за премахване на насилието над жени и домашното насилие;

д/ да осигури подкрепа и помощ на организации и правоприлагащи органи за ефективно сътрудничество с цел да се възприеме интегриран подход за премахване на насилието над жени и домашното насилие.

За мое най-голямо съжаление дори собствената ми майка не подкрепя Конвенцията, макар да има юридическо образование. Според нея е срамно да разказвам, че самата аз съм страдала от домашно насилие. Било по-добре да си замълча и да не я излагам пред цяла България. Убедена съм, че момичетата крият от родителите си на какво са подложени, защото се страхуват, че ще им се скарат. И така започват да вярват, че може би заслужават тези шамари и пасивно се подчиняват на народопсихологията „Бий ме – обичам те“. Според моята майка жените, страдащи от домашно насилие, са прости и не са могли да намерят правилния мъж. Щастлива съм, че на нея никога не е било посягано и не знае какво е да седиш скрита в някой ъгъл и да плачеш цяла нощ. Чувството е ужасно и трудно се описва с думи. Не по-малко неприятно е да ти се налага да ходиш със слънчеви очила, за да прикриваш посинено око. Питала ме е защо не съм ѝ разказвала за преживяното. И отговорът е един-единствен: „Няма да ме разбереш, мамо.“ Силно вярвам, че в

България е пълно с момичета, които са били или още са на моето място. Изплашени и засрамени, потиснати и дълбоко увредени психически. Убедена съм, че сънуват кошмари и изпитват панически ужас дори само когато виждат насилие по филмите. Някъде бях чула, че им харесвала ролята на жертва. Не, не ми е приятно да съм в тази позиция и минаха много години, преди да разкажа своята история, да се изправя с вдигната глава и да кажа, че се справих с този проблем. Факт е, че не съм позволила на никого другиго да ми посегне или да ме обиди, но колко жени могат да се похвалят с такава победа? И причината не е в това, че те нямат сили да разкажат болката си, а че обществото няма да ги разбере.

Калина Паскалева
СЕКРЕТНО

Редактор *Илияна Бенова*
Коректор *Цвета Нинкова*
Дизайн на корица *Биляна Славкова*
Предпечат *Десислава Борисова*

Българска. Първо издание.

Формат 84х108/16
Печатни коли 8,5

ISBN 978-954-2962-61-8

Издава

Апостроф

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20

тел. 02/ 943 87 16

email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Апостроф“ може да закупите от

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „РОПРИНТ“ ЕАД

Секретно: на живот и смърт с цената на любовта.

Ина е скандална разследваща журналистка, която обича да дава гласност на неудобните истини. И именно затова достига до дълбините на най-мръсните схеми в подземния свят. Тя не изпитва страх от заплахи, само безкрайна жажда за справедливост и възмездие. И докато любовният живот на блогърката е плетеница от страст, разочарование и болка, работата ѝ я поддържа винаги нашрек, винаги в готовност да помогне на отхвърлените и забравените от обществото.

„Секретно“ не е книга, подходяща за всеки. Тя е роман изповед на жените, жертви на насилие, на децата, съсипващи живота си още преди да са го изградили, на престъпниците, прекрачили закона.

Дали Ина ще съумее да помогне на стотиците жени,
които ѝ разказват историите си?

Дали ще намери мъжа на мечтите си и вечната
всеотдайна любов?

Дали мафиотските босове, с които се конфронтира,
няма да успеят да затворят устата ѝ?

И най-важното, дали романът не проследява живота на
самата Калина Паскалева?

Шшшт. Това е СЕКРЕТНО.

